

Intervju: IVICA LUČIĆ (Ljubuško, 12. svibnja 1962) – 30 godina umjetničkog djelovanja

Ako se zaposliš na poslu koji voliš, nikada više nećeš morati raditi

Glumac i ravnatelj Dječjeg kazališta Branka Mihaljevića u Osijeku Ivica Lučić ove godine obilježava trideset godina umjetničkog rada. Jubilej je proslavio monodramom *Djedova priča* za koju je dobio nekoliko nagrada na različitim festivalima. Za najbolju glumu/animaciju primio je nagradu na 1. INPUT festivalu u Karlovcu, najbolji je glumac XII. Bugojanskog lutkarskog Biennalea, osvojio je i 30. Međunarodni festival pozorišta za decu u Subotici.

Razgovarala: Katarina Kolega

Objavljeno: 26. studenog 2023.

Moram Vam na početku razgovora reći da niste mogli izabrati bolju predstavu za slavlje jer ste u njoj ponovno pokazali lepezu svoga glumačkog umijeća, neposrednost, zaigranost. Utjelovili ste Djeda punog ljubavi i topline koji bi za svog unuka napravio sve. S obzirom na to da je tema zapravo vrlo bolna i teška – radi se o teškoj bolesti i smrti djeteta, kako ste na tekst reagirali prvi put kad Vam ga je Vaša kćer Maja Lučić ponudila?

Kad smo odlučili napraviti predstavu za 30. obljetnicu i kad smo se dogovorili da će to biti monodrama, tražili smo prikladan tekst za takvu formu. Budući da redateljica nije bila dovoljno zadovoljna ni jednim naslovom koji nam je pod ruku došao, odlučila je sama napisati nešto po čemu bismo radili. Bila je vrlo tajanstvena i nije odavala ništa iz čega bi se dala naslutiti tema ili sadržaj, koncept možda. Sjećam se kako je samo jedne nedjelje poslije ručka došla i rekla da je nešto napisala i ponudila se da pročita. Bilo mi je jako simpatično i zanimljivo sve do trenutka kad se otkrije tragičan kraj. Osjećaj *knedle u grlu*, stiskanje u prsima i pune oči suza koje su mi navrle doveo me do toga da sam pomislio a i jedva izrekao: „Majo, pa kako ću ja to...?“, na što je ona odgovorila: „Ti si glumac, snađi se!“ I mada sam prije toga razmišljao kako bi bilo super da se ova obljetnica obilježi nekom urnebesnom komedijom (čak sam joj sugerirao da u tekst ubaci neke humoristične tekstove kojima sam ja bio autor, iz kultne radio-emisije za djecu *Jutromlat*) shvatio sam da je ovo daleko veći zalogaj, pogotovo što mi u kazalištu za djecu ne trebamo bježati od teških tema. Dakle, početni šok zamijenila je znatiželja kako ću ja kao glumac uspjeti izgovoriti tekst koji stišće grlo, kida srce i ne prelazi preko usana.

Jeste li zajedno postavljali taj tekst na scenu ili je Maja, koja je ujedno i redateljica, imala sve zadano prije susreta s Vama?

Sve je imala u glavi. Tijekom rada na predstavi neke smo stvari prilagođavali, ali se ništa bitno nije mijenjalo. Tek neke sitnice. Od početka je surađivala sa scenografkinjom Alenom Pavlović i ja sam praktično došao na kraju kad je gotovo sve bilo smišljeno. Meni je preostala samo gluma, animacija i ideje kako ću upotrijebiti ono što je na scenu postavljeno.

Uz mnogo teksta, predstava je dosta aktivna, jer se Vaš Djed neprestano igra sa svojim unukom. Što Vam je bilo najzahtjevnije, a ujedno i najizazovnije?

Eh, da. Osim što je psihički jako teška, ova je predstava bila i fizički izazov. Nekoliko sam puta redateljicu upozorio da ja nemam više šezdeset godina nego... na što je ona znala reći da ju je „baš briga“ i neka se izvolim dovesti u kondiciju. Na kraju sam i sam to shvatio pa sam znao reći da nešto u tom trenutku ne mogu, ali da mi da koji dan pa ću se razgibati i napraviti što traži. Tako je i bilo. Znala je s kime ima posla. Što se tiče pitanja što je bilo najzahtjevnije, odgovor je – sve. Od puzanja, hodanja četveronoške, sjedenja u *turskom sjedu*, govorenja teksta u nemogućim pozama, stalnih *lezi-diži se* promjena... Ono čime sam se najviše mučio je pamćenje teksta pjesmice koju sam ja sam smislio i ujedno igranje vlakićem, odnosno animacija. To je bilo za poludjeti.

(<https://hrvatskoglumiste.hr/wp-content/uploads/2023/11/Ivica-Lucic-Djecje-kazaliste-branka-Mihaljevica-Osijek.jpg>)

Čini mi se da je ova uloga prava kruna Vašega rada. Jesam li u pravu? Je li Vam jedna od najdražih?

Čini se da jest. Mada sam glumio u oko 150 naslova i nešto više uloga, ovo je nešto što me ispunilo do kraja. Jako sam ponosan što osjećaje koje na sceni proživljavam, uspješno prenosim publici. Iako uvijek pred izvedbu imam tremu hoću li to svaki puta uspjeti. Da, jedna mi je od najdražih predstava.

Kako ste se osjećali dok Vas je kćer režirala i jeste li od nje nešto i naučili?

Moram priznati da tijekom pokusa ni u jednom trenutku nije bilo uspostavljanje bilo kakvog drukčijeg odnosa nego redateljica s jedne i glumac s druge strane. To što smo otac i kćer osjetilo se samo kad sam ja, nakon *saaaati* rada, molio pauzu a ona bi rekla: „Okej. Tata, hoćeš da ti skuham kavu?“ Bilo je to jako lijepo iskustvo. Imala je sa mnom puno strpljenja, ali i puno zahtjeva, jer je znala što hoće i što sve može od mene dobiti. Ušli smo u proces puni povjerenja jedno prema drugom i dobili odličan rezultat. A naučio sam, odnosno osvjestila mi je da i u ovim godinama mogu pomicati granice.

S Majom ste i glumili u predstavi *James i divovska breskva* redatelja Dragoslava Todorovića. Kako je s njom bilo glumiti – isto kao i s ostalim kolegicama i kolegama ili ipak nešto drugačije?

Kad je Maja, nakon završene Akademije u Bratislavi, postala glumica, imao sam želju nastupiti s njom u nekoj predstavi. Računao sam da će to biti nešto što neće biti u produkciji našeg kazališta, nešto samostalno. No, Šiljo me preduhitrio. Kad je dolazio u Osijek režirati *Jamesa i divovsku breskvu* znao je za tu moju želju. Maju je poznavao od ranije i vidio je priliku da se to ostvari. Nisam imao ništa protiv i tako je do toga došlo da se nađemo u istoj predstavi. Naravno, dok smo bili na sceni bili smo kolege, jednako kao svi ostali. Ipak, još uvijek ostaje želja da napravimo nešto zajedno, sami nas dvoje. Samo da nađemo tekst koji bi nam se svidio. Mada, malo me toga i strah jer je ona mlada, puna snage i ideja, tko će to pratit...

Ivica Lučić u monogrami *Djedova priča* autorice i redateljice Maje Lučić, Dječje kazalište Branka Mihaljevića u Osijeku, 2023.

***Djedova priča* kombinacija je pripovijedanja i teatra objekta. Unuk Kiki je kao beba jastuk, kako odrasta postaje lopta, što Vi sjajno animirate. Volite li kazalište predmeta? Što sve ono glumcu/animatoru nudi?**

Predmeti kojima se Djed koristi dok priča priču predstavljaju Kikija i u stvari su ono čime su se njih dvojica u pojedinim fazama zajedničkog života igrali. Općenito volim lutkarstvo, pa tako i kazalište predmeta. Animator ima veliku moć – s velikim M, oživjeti svaki predmet koji mu se nađe u ruci. To je divan osjećaj.

Zanimljivo je kako ste u toj predstavi spojili sve Vaše ljubavi – za teatar, lutkarstvo, ali i za radio. Sjajna mi je ideja da Djed čita unuku knjigu *Preko crvenog ni za živu glavu*, što je bio naziv Vaše radijske emisije *Jutromlat*. Koliko Vam je važan radio i Vaš rad u njemu?

Na početku sam spomenuo kako je Maja u tekst predstave vrlo vješto ukomponirala neke moje tekstiće, odnosno pjesmice koje sam imao u radioemisiji. Ipak je i tih 2750 autorskih emisija dio mog umjetničkog rada kroz ovih trideset godina. Jako sam volio tu emisiju i po povratnim informacijama koje dobivam još uvijek, rado je bila slušana. Generacije ju još pamte kao nešto bez čega se nije išlo u školu, vrtić, pa i na posao. I danas me ljudi na ulici znaju osloviti nadimkom *Jutromlat*. Knjiga *Preko crvenog ni za živu glavu* nastala kao tisuću petstota emisija jer sam tada htio da ostane neki pisani trag, budući da radioemisija živi samo u sjećanju. Nisam ni slutio da će

nakon toga biti još preko tisuću dvjesto epizoda. Na radijskom festivalu u Šibeniku dobila je i Srebrni mikrofoni, ali je ipak, jer je emitirana na lokalnom radiju, ostala samo u pamćenju tadašnjih slušatelja Slavenskog radija. A radio je divan medij. Ostavlja slušatelju mogućnost da mu proradi mašta jer ne dobiva sve *na gotovo*. Može zamišljati tko je iza glasa koji čuje, kako izgleda, ima li rep ili rogove... Meni je pak radio omogućio da u sebi otkrijem i neke druge talente za koje nisam znao. Na primjer, pisanje. Ali sve je to ostalo lokalnog karaktera. Jedino što je otišlo u svijet je *Vikend song* iliti pjesmica o petku koju je netko postavio na YouTube. Nisam ja. Majkemi. (smijeh)

Za Djedovu priču također ste dobili mnogo nagrada. Koja Vam je najdraža?

Kvalitetu predstave prepoznala je struka, ali mi je jako drago što su u Bugojnu nakon izvedbe djeca iz žirija na okruglom stolu davala nevjerojatno dobre primjedbe. Podijelili su s nama svoja lijepa razmišljanja i na kraju mi dali nagradu dječjeg žirija.

Ivica Lučić u monogrami *Djedova priča* autorice i redateljice Maje Lučić. Dječje kazalište Branka Mihaljevića u Osijeku, 2023.

Predstava počinje radosno, ali zapravo je vrlo tužna. Mnogi kažu da je smrt jedna od tabu tema u kazalištu za djecu i mlade. Gledali smo nekoliko prekrasnih predstava koje se time bave. Antologijska je *Patka, smrt i tulipan* koja je, poput *Djedove priče*, u isto vrijeme vrlo topla i dirljiva, radosna i bolna. Što Vi mislite o toj temi i na koji način ju je najbolje približiti najmlađoj publici?

Bojim se da je sve više tabu tema u umjetnosti za djecu i mlade. Nikako mi se ne sviđa što se događa s filmovima i da ne nabrajam... Dolazi u pitanje prikazivanje *Bambija* i čega sve ne. Uvijek navodim za primjer kako je jedna od najtužnijih priča *Djevojčica sa žigicama*, a svi je svojoj djeci pričamo, postavljamo je na scenu i tako dalje. Predstava koju ste spomenuli, *Patka, smrt i tulipan* je divan primjer kako se u kazalištu za djecu može postaviti i tema smrti. Život ne čine samo lijepe stvari nego se prije ili kasnije dogode i one manje lijepe. Ako teške teme načnemo u kontroliranim uvjetima kazališta, tada imamo materijala za razgovore s djecom kod kuće ili u školi. A ti su razgovori jednako bitni kao i gledanje predstave. Bježanje od teških tema je pometanje prašine pod tepih, ali prije ili

kasnije morat će se i ispod tepiha očistiti. No, tad će količina smeća biti prevelika.

Uz smrt, koji su još tabui u kazalištu za djecu i mlade?

Tabui postoje u cijelom društvu, pa tako i u kazalištu. Ipak, sad ću reći nešto o čemu i vrapci na grani pjevaju – kazalište mora pomicati granice, čačkati, propitivati. Naravno, na način primjeren uzrastu gledatelja. Ako ćemo praviti predstavu za najmlađe o ekologiji, nećemo odmah početi s nuklearnim otpadom. Prvo ide papirić u košić pa onda dalje. I da ne nabrajam teme – od vršnjačkog nasilja do ovisnosti i pretjeranog korištenja modernih tehnologija. Sigurno nećemo sa šestogodišnjakom pričati o spolnom odgoju, ali će to dijete možda postaviti pitanje kako je braco ili seka došla na svijet. I, na koji ćemo način obraditi ovu temu? Po meni svaka tema može, ali je bitan način primjeren uzrastu. Ono što mislim da je jako važno jest da odrasli koji dovode djecu u kazalište – bilo kao odgajatelji, nastavnici ili roditelji, moraju s njima zajedno predstavu pogledati a ne otići u kafić ili

šoping dok je dijete u gledalištu. I nakon toga o predstavi razgovarati. Tada su sve teme dobre. Nakon jedne izvedbe *Djedovih priča* ostao sam u kratkom razgovoru s učenicima i nastavnicom. Završetak razgovora završila je učiteljica riječima: „Dali ste nam temu za tjedan dana razgovora u učionici.“ To sve govori.

U jednom sam intervjuu pročitala da Vam je najdraža lutka marioneta. Koliko ste puta imali prilike animirati marionetu i zašto je češće nema u predstavama?

Nekoliko sam puta u životu u rukama imao marionetu. U predstavi, na moju žalost, nikada je nisam animirao. Kako stvari stoje, nikada i neću. Ima više razloga zašto marionete nema češće u predstavama. Na kraju se svodi na vrijeme i novac. Prvo, za izraditi ovu lutku potreban je dobar majstor kreator lutaka. Koji košta. I treba mu puno vremena za izradu. A to košta. Zatim, za animirati marionetu potreban je dobar animator koji, da bi savladao vještinu animacije, treba puno vremena. A to isto košta. Priprema takve predstave traje dugo. A to tek košta. I tako dalje i tako dalje. Kazalište koje bi htjelo imati kvalitetne predstave s marionetama moralo bi se dulje vrijeme posvetiti samo ovoj vrsti lutke. Nekoliko sezona. A tko to može platiti...

Čine li je ovi razlozi kraljicom u svijetu lutkarstva?

Sve ovo što sam nabrojio u prethodnom odgovoru i još puno više. Ima jedno razmišljanje vezano za marionetu koje mi je jako zanimljivo. Naime, marioneta je brojnim koncima vezana za animatora koji njome upravlja, koji je vodi uz pomoć tih veza. Tada ona živi. Želimo li lutku osloboditi utjecaja animatora, recimo tako, osamostaliti, prekinuti vezu, moraju se ti konci presjeći. Ali, u trenutku kad se prekine ta veza i lutka postane samostalna, ona prestaje biti živa. Ili ipak postoji ona desetinka sekunde kad...

Ivica Lučić u monogrami *Djedova priča* autorice i redateljice Maje Lučić, Dječje kazalište Branka Mihaljevića u Osijeku, 2023.

I upravo se tom desetinkom bave mnogi lutkari diljem svijeta. Studirali ste Pravni fakultet, a 1993. prijavili ste se na audiciju za glumca/lutkara i odredili si daljnju sudbinu. Što Vas je tih godina privlačilo lutkarstvu i jeste li se i prije njime bavili? Kad ste se zaljubili u lutku?

Pravni sam fakultet završio, ali nikada nisam radio kao pravnik. Počeo sam kao zaštitar, zatim referent naplate (ne utjerivač dugova), nakon toga referent nabave, pa trgovački putnik, onda direktor poduzeća... Na audiciju sam otišao u vrijeme dok sam radio kao tržišni inspektor. I nikome nije bilo jasno zašto je jedan tržišni inspektor, čovjek ozbiljnih godina (35), došao na audiciju u jedno dječje kazalište. Samo meni i mojoj obitelji. Lako je sada o tomu pričati, ali u tom trenutku o lutkarstvu nisam imao pojma. U kazalište sam odlazio isključivo kao gledatelj. Nikad prije nisam bio na sceni niti animirao lutku, osim u zafrkanciji. I onda su se posložile neke zvjezdice,

poljubila me Sudbina, otvorile se neke čakre i uz Božju pomoć postao sam glumac-lutkar a da toga nisam bio ni svjestan. To s lutkom došlo je tek kasnije, kad smo otkrili jedno drugo. Nije bila baš neka ljubav na prvi pogled. Znam da ovo zvuči čudno, ali tako je. I to je išlo dalje i dalje sve do moje *Devete ovčice*. Za animaciju te lutke Zvonko Festini je rekao kako je: „Lučić dokazao da i lutka može mijenjati izraz lica“.

Izvrсна predstava za koju ste također dobili mnoge ugledne domaće i svjetske nagrade. Sjećam se da ste osvojili i lutkarski festival u Ukrajini i vratili se s prvom nagradom.

Devedesetih godina nije postojala škola za lutkare, a animirati lutku je prilično zahtjevno i za to je potrebno veliko umijeće. Kako ste i od koga najviše učili?

Učenje u hodu najbolji je izraz koji mogu upotrijebiti za moje početke animacije. Od predstave do predstave, od lutke do lutke. Naravno da su mi savjetima puno pomogli moji iskusniji kolege koji su isto tako učili jedni od drugih, predajom znanja, istraživanjem mogućnosti, metodom pokušaja i pogrešaka, *prepisivanjem* od drugih i vježbanjem pred ogledalom. U to vrijeme lutkari u Osijeku bili su *samonikli*. Kupili smo znanja sa svih strana, gledali kolege iz drugih kazališta, učili od redatelja...

Koji redatelji će Vam najviše ostati u pamćenju i zašto?

Negdje sam na zidu ureda pročitao zgodnu poruku: „Svaka osoba donosi radost u ovu prostoriju. Neka svojim dolaskom, a neka odlaskom.“ Tako se i ja sjećam svih redatelja s kojima sam radio. Nekih po dobru, a nekih po manje dobru, a nekoliko njih po izvrsnosti. O imenima ne bih jer *nomina sunt odiosa*.

Lučić (Lugar Luka), Branko Mihaljević, *Zeko, zriko i janje*, red. Ivan Balog, Dječje kazalište Branko Mihaljević, Osijeku

Možete li izdvojiti pet predstava u tridesetogodišnjoj karijeri koje su Vas na neki način obilježile i trajno ćete ih pamtiti?

Teško mi je od toliko naslova odabrati samo pet jer mislim da je svaka uloga ostavila neki trag, manji ili veći. *Zeko, zriko i janje* prva je predstava u kojoj sam nastupio. *Zlatousti* je prva na daskama HNK u Osijeku. *Osječki karusel*, prvi mjuzikl i duet s Gitom Šerman Kopljar, ispunjena želja iz gimnazijskih dana. *Ježeva kućica*, prva nagrada za najbolju ulogu. *Deveta ovčica*, prva nominacija... *Djedova priča*, *Nezaboravak*, *Mi se vuka ne bojimo*, *Don Quijote*, *Djevojčica sa žigicama*, osam uloga u jednoj predstavi – ovi naslovi samo su slučajno nabrojani. I o svakom drugom bih imao što reći zbog čega mi je ostao u sjećanju.

Što je po Vama kvalitetno lutkarstvo?

Kvalitetno lutkarstvo nema definiciju. Ako bi takva definicija i postojala, u njoj bi svakako trebao stajati partnerski odnos animatora prema lutki, a i kolegi, korektan odnos glumca prema publici, pošteni odnos redatelja prema lutkarskoj umjetnosti...

Uskoro slavite i deset godina ravnateljskog staža. Na što ste najviše ponosni?

Ponosan sam na svoje suradnike, na svoj tim, na zaposlene u Dječjem kazalištu Branka Mihaljevića u Osijeku. Ne ide sve uvijek lagano, ali se nađe rješenje za svaku teškoću jer je svima stalo, svi mare da posao koji radimo napravimo najbolje što u danom trenutku možemo.

Ivica Lučić (Poštar Zec), Branko Čopić, Ježeva kućić, red. Saša Anočić, Dječje kazalište Branka Mihaljevića u Osijeku

Koliko je studenata lutkarstva stalno angažirano i jesu li oni u kazalište donijeli nešto novo?

U ovom trenutku stalno je u našem kazalištu zaposleno pet mladih koji su završili Akademiju u Osijeku. Donijeli su mladost i novu energiju. Naime, razlika najstarijih mladih i najmlađih starih dosta je velika i svježa krv itekako nam je bila potrebna. I još uvijek je. Ono što je bitno, došli su kao gotovi glumci-lutkari sa znanjem koje smo mi stjecali godinama na sceni i odmah su uletjeli u vatru. Imaju znanje, dobru energiju, predani su, žele istraživati, vole izazove, ništa im nije teško – napreduju koracima od sedam milja.

Dječje kazalište Branka Mihaljevića svake godine ima vrlo upečatljive predstave koje sudjeluju na mnogim domaćim i inozemnim festivalima i vraćaju se s nagradama. Imate sjajan umjetnički tim, birate dobre redatelje. Po kojem principu deset godina osmišljavate repertoar?

Uza sve, potrebno je imati i malo sreće – inače je i najbolji plan i program samo popis lijepih želja. A princip kojim se vodim je jednostavan. Ne čini drugima što ne želiš da drugi tebi čine. Dakle, nastojim na novim projektima ne angažirati suradnike s kojima ja kao glumac ne bih htio raditi. Često pružim priliku mladim redateljima s novim idejama. Ponovno angažiram suradnike koji su ranije kod nas imali uspješnice. Zovem suradnike koji su imali uspješnice kod drugih da i kod nas naprave nešto takvo. Eh, nekad i ne uspije, ali to je kazalište.

Velika tema o kojoj se na raznim festivalima govori je kako ne izgubiti publiku i pridobiti tinejdžere da i dalje prate lutkarske predstave. Imate li Vi predstave za njihov uzrast i koji je Vaš odgovor na to pitanje?

Naše kazalište nije isključivo lutkarsko, mada njegujemo lutkarstvo od samih početaka postojanja. Veliki je problem tinejdžere uopće dobiti u kazalište, ne samo na lutkarske predstave. Kad bi postojao recept za dolazak njih u kazalište, bili bismo krcati tinejdžerskom publikom. Na repertoaru našeg kazališta imamo s vremena na vrijeme predstave primjerene tom uzrastu, ali bez obzira na kvalitetu, posjećenost je vrlo slaba. U Osijeku postoje samo dva kazališta – HNK i Dječje kazalište. Tinejdžeri k nama ne žele jer se ne smatraju više djecom. Repertoar HNK možda nije primjeren njihovim godinama, tako da oni kao publika ostaju u nekom zrakopraznom (ne znam postoji li kakav izraz za kazalište) prostoru. Ipak, mi od njih ne odustajemo i vjerujem da ni oni neće odustati od kazališta.

Silvija Šesto, *Deveta ovčica*, red. Ljudmila Fedorova, Dječje kazalište Branka Mihaljevića u Osijeku

Ono što nam nedostaje jesu i lutkarske predstave za odrasle. Studenti s Umjetničke akademije u Osijeku rade fenomenalne stvari tijekom studija, ali kad diplomiraju odustaju jer, kako su mi neki rekli, nitko to ne želi platiti. Jeste li Vi kao ravnatelj pokazivali zanimanje za lutkarske predstave za odrasle? Sjećam se da ste na početku svog mandata govorili o tome kako ćete pokrenuti scenu za odrasle. Gdje je stalo i zašto je tih predstava tako malo?

Prošle sam godine u Rijeci gledao jednu jako dobru lutkarsku predstavu namijenjenu odrasloj publici – *Kralj Edip*. Oduševljen sam. Ne znam koliko je izvedbi doživjela i koliko ju je publike pogledalo, ali moram priznati da sam bio ljubomoran. I što ne igram u njoj i što nije u našoj produkciji. No, potpuno sam svjestan da odrasla publika ne bi dolazila u naše kazalište gledati lutkarsku predstavu. Zato planiram nešto drugo, jer nisam odustao. Možda bi HC UNIMA koji okuplja lutkare u Hrvatskoj, mogao dati poticaj nekom od kazališta u koje dolazi odrasla publika da se odluče na repertoar postaviti lutkarsku predstavu. Puno je glumaca-lutkara koji su završili Akademiju u Osijeku sada zaposleno po tim kazalištima. U Rijeci su taj korak napravili. Bilo bi jako zanimljivo kad bi neki slijedeći SLUK ugostio takvu predstavu.

Meni se to također čini najboljom idejom. Kako mislite proslaviti desetu obljetnicu ravnateljskog mandata?

Skromno. Puno mi je važnija ona obljetnica o kojoj smo govorili na početku ovog intervjua. Ipak se ja još uvijek nisam povukao sa scene. I, da. Ravnatelj ne mogu biti još dugo, samo do kraja mandata. Ali na sceni mislim da ću još trajati.

Hans Christian Andersen, *Djevojčica sa žigicama*, red. Dubravka i Marin Carić, (obnova Aleksandra Colnarić)

Nadam se. Postoji li još nešto u čemu biste se voljeli okušati ili neki komad u kojemu biste voljeli igrati?

Planiram otići u penziju, ali ne u mirovinu. Ako zdravlje posluži, vjerujem da će se još naći koja uloga za mene. Glumci u godinama su uvijek u modi. Nemam nekih želja što se tiče uloga, ali ono što smo spomenuli, volio bih s kćeri napraviti neku zajedničku predstavu.

U upravnom ste odboru Assiteja – krovne udruge profesionalnih kazališta za djecu i mlade. Koliko Vam je članstvo u toj udruzi važno i što ono donosi?

Daje nam poticaj da se ne uljuljkamo u samozadovoljstvo, nego da pomičemo granice i da ono što smo napravili kroz festivale i susrete prezentiramo drugim članovima i procjenjujemo gdje smo u tome u odnosu na njih. I ne samo u Hrvatskoj. A mi u Hrvatskoj stvaramo jako dobre predstave za djecu i mlade, bez imalo lažne skromnosti. Na festivalu u Čakovcu koji svake godine organizira HC ASSITEJ može se pogledati što se najbolje napravilo u godini dana. Dobro, nekad bude korak natrag, ali idući put su dva koraka naprijed.

I za kraj, s obzirom na lutkarstvo koje je još uvijek, unatoč mnogim nastojanjima, marginalizirano i u lošijem položaju od dramskih kazališta, što biste savjetovali mladima koji u taj svijet tek ulaze (znamo da se mnogi nakon Umjetničke akademije na bave lutkarstvom nego glumom i režijom)?

Sigurno je da neće svi oni koji završe studij glume i lutkarstva ostati u poslu glumca-lutkara. Iz raznih razloga. Neki će izgubiti interes za lutku, a neki ga nisu ni imali. Ali to ih ne priječi da postanu odlični glumci. Neki će, silom prilika, otići raditi u kazališta koja, barem za sada, ne stavljaju lutkarske predstave na repertoar. (Volim razmišljati da su oni *spavači* ili *žetončići* – kako to zovu u politici, pa se samo u jednom trenutku probude i naprave lutkarsku predstavu u takvom teatru!) Neki će se baviti režijom; zašto ne?! Dobrih lutkarskih redatelja uvijek nedostaje. Neki će postati kazališni kritičari za lutkarske predstave. Odlično! Njih tek kronično nedostaje. Samo naprijed! Nije lutkarstvo samo animacija lutke na sceni. Ipak, oni koji lutku vole, ostat će na bilo koji način vezani za lutkarstvo. Uvuče se to pod kožu. U konačnici, jako je važno u životu (osim ne razbijanja onih pločica u kupioni – sjećate se tog citata iz dječje radioemisije *Tonkica palonkica frrr* Mladena Kušeca?) raditi posao koji se voli – bilo to lutkarstvo ili nešto drugo. Odnosno – ako se zaposliš na poslu koji voliš, nikad više nećeš morati raditi.

Maje Lučić, Ivica Lučić, Petar Eldan nakon izvedbe Djedove priče

To ste baš lijepo rekli. Možemo reći da ako radiš posao koji voliš, nikad nećeš ići u mirovinu. A ja Vam svakako želim još puno dobrih predstava kojima ćete se veseliti.

©Katarina Kolega, [Hrvatskoglumiste.hr](https://hrvatskoglumiste.hr), objavljeno 26. studenog 2023.

Tekst je objavljen uz potporu AEM u okviru projekta poticanja novinarske izvrsnosti. Dopušteno je prenošenje sadržaja uz objavu izvora i autora.